



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Janem Peroutkou ve věci

žalobce: **V. T. C.**, narozený X
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
bytem X

zastoupený advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem Nekázanka 888/20, Praha – Nové Město

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha – Holešovice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 9. 2024, č. j. OAM-429/ZA-ZA11-HA13-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

1. Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), se žalobce domáhá zrušení v záhlaví specifikovaného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“) a vrácení věci žalovanému. Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl tak, žalobci neudělil žádnou z forem mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu).

II. Obsah žaloby a ostatních podání účastníků

2. Žalobce v *žalobě* namítnul, že žalovaný neposoudil dostatečně jednotlivé důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany. Nesprávné posouzení žalobcovy situace se „nejostřeji“ projevilo ve vztahu k neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu a ve vztahu k neudělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu. Žalobce uznal, že žalovaný v případě humanitárního azylu uplatňuje správní uvážení. Žalobce dále rozsáhle citoval judikaturu vyjadřující se jak k samotnému správnímu uvážení (principům, mezím, soudnímu přezkumu), tak k jeho aplikaci v kontextu humanitárního azylu. Podle žalobce žalovaný v posuzované věci neudělení humanitárního azylu neodůvodnil dostatečně. Žalobce v předcházejícím řízení uvedl, že má v České republice celou rodinu, především manželku a tři nezletilé děti. Žalobce se o děti stará, vodí je do školy, zatímco manželka zajišťuje obživu. Tyto okolnosti podle žalobce jednoznačně odůvodňují udělení humanitárního azylu. Žalobce během správního řízení též uvedl celou řadu důvodů, které jednoznačně svědčí pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Rozpor s mezinárodními závazky žalobce shledává především v čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „EÚLP“). Žalobcovy vycestování by zasáhlo do jeho soukromého a rodinného života. Musel by opustit nezletilé děti, které jsou závislé na jeho péči. Manželka by zůstala na výchovu dětí sama. Žalovaný nezhodnotil možnost zásahu do soukromého a rodinného života celé rodiny.
3. Žalovaný ve *vyjádření k žalobě* podotknul, že žaloba obsahuje pouze obecné výtky. Během pohovoru mohl žalobce sdělit všechny důvody, pro které požádal o mezinárodní ochranu. Žalovaný se dostatečně a přiměřeně zabýval všemi okolnostmi, které žalobce sdělil, a opatřil si podklady potřebné pro rozhodnutí. Žalovaný připomněl, že § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, kterého se žalobce dovolával, bylo po novelizaci ze zákona o azylu vypuštěno. Úvaha ohledně neudělení humanitárního azylu je přezkoumatelná.

III. Skutečnosti vyplývající ze správního spisu

4. Dne 24. 3. 2024 žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany.
5. Při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 27. 3. 2024 žalobce uvedl, že dříve (od roku 2002) používal jméno svého bratra – D. T. C. Bratr žije ve Vietnamu. Bratrovo jméno začal používat při žádání o české vízum, jelikož to bylo jako pro mladistvého levnější. Když žalobce pobýval ve Vietnamu, což bylo od roku 2002 asi třikrát, používal bratrovu identitu. Ve Vietnamu to nikdo nezjistil. Žalobce přicestoval do České republiky v roce 2002 za rodinným účelem (měl tu otce). Žalobce byl naposledy ve Vietnamu v roce 2016 na dovolené. Žalobce nemá žádné politické přesvědčení a není politicky aktivní. Tradičně je buddhista, ale je také pokřtěn a v České republice navštěvuje křesťanský kostel. V České republice má manželku a tři nezletilé děti, všichni jsou vietnamští státní příslušníci. Je zdravý, s ničím se neléčí. V minulosti byl v České republice odsouzen za drogovou trestnou

činnost. O mezinárodní ochranu žádá, protože má v České republice manželku a děti. Také má strach, protože se ve Vietnamu dává za drogy trest smrti.

6. V průběhu pohovoru dne 27. 3. 2024 žalobce zopakoval, že o mezinárodní ochranu žádá, protože chce v České republice zůstat kvůli rodině. To je hlavní důvod. Také se obává trestu, jelikož byl v České republice odsouzen za drogovou trestnou činnost. Ve Vietnamu je za obchod s drogami trest smrti. Ve Vietnamu s drogami neobchodoval, to pouze v České republice. Ale když byl zatčen, česká policie volala do Vietnamu a ověřovala tam žalobcovy osobní údaje. Říkali to u soudu. Žalobce byl v České republice odsouzen pod bratrovou identitou, ale v závorce bylo i žalobcovo jméno. Když byl žalobcův bratr malý, nevadilo mu, že žalobce používá jeho identitu. V dospělosti však nesouhlasil s tím, aby žalobce používal jeho doklady. Žalobce používal bratrovu identitu přes 20 let. Žalobcův bratr neměl problémy s úřady nebo s policií kvůli žalobcově trestné činnosti v České republice. Sám žalobce nebyl v kontaktu s vietnamskými úřady. Pouze si vyřizoval cestovní pas na vietnamské ambasádě v České republice. Od vietnamských úřadů ani policie nikdy neobdržel žádné písemnosti. Žalobce původně investoval do automatů, heren a kasin, ale kvůli vyhlášce už je nemohl provozovat. Žalobce začal s drogovou trestnou činností přibližně v roce 2017. Nikdy drogy neviděl, ale domluvil se s kamarádem, že mu na jeho drogovou činnost bude dávat peníze. U soudu žalobce svou vinu přiznal. Žalobce nevěděl, zda by mohl být ve Vietnamu stíhán nebo potrestán. Měl z toho ale obavy.
7. Žalobce následně doložil oddací list a rodné listy svých třech nezletilých dětí.
8. Součástí správního spisu je rozsudek ze dne 17. 9. 2018, sp. zn. 6 T 28/2018, kterým Krajský soud v Praze shledal žalobce (v rozsudku je identifikován jako „T. D. C., pravděpodobně totožnost T. V. C.“) vinným ze spáchání zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy spáchaného jako člen organizované skupiny a ve velkém rozsahu podle § 283 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, a odsoudil žalobce k trestu odnětí svobody v trvání devíti let. Dále je součástí správního spisu rozsudek ze dne 21. 1. 2019, sp. zn. 11 To 59/2018, kterým Vrchní soud v Praze k odvolání státní zástupkyně proti výroku o trestu žalobce odsoudil k trestu odnětí svobody v trvání devíti let a uložil žalobci peněžitý trest v celkové výměře 600 000 Kč a trest propadnutí věci (zajištěných finančních částek a mobilních telefonů). Vrchní soud v Praze nevyhověl požadavku státní zástupkyně na uložení trestu vyhoštění, jelikož pro jeho uložení nebyly splněny podmínky podle § 80 odst. 3 písm. c) trestního zákoníku, ve znění účinném do 30. 6. 2023 (trest vyhoštění se neuloží, jestliže pachatel má na území České republiky povolen trvalý pobyt, má zde pracovní a sociální zázemí a uložení trestu vyhoštění by bylo v rozporu se zájmem na spojování rodin).
9. Žalovaný si obstaral opis z evidence Rejstříku trestů ze dne 15. 5. 2024 týkající se žalobce (pod jeho pravou identitou – V. T. C.). Opis neobsahoval žádné záznamy o odsouzení.
10. Správní spis obsahuje následující informace o zemi původu:
 - *Informace OAMP ze dne 4. 6. 2024 – Vietnam: Bezpečnostní a politická situace v zemi, vybrané otázky z oblasti občanských práv a svobod.*
 - *Informace MZV ČR ze dne 16. 8. 2024 – Vietnam: Možnost dvojího trestního stíhání/odsouzení (ve Vietnamu a v ČR), právní zásada „ne bis in idem“, tresty za výrobu a distribuci drog.*
11. V napadeném rozhodnutí žalovaný shrnul žalobcem poskytnuté informace při podání údajů k žádosti a během pohovoru. Žalovaný identifikoval, že žalobce o mezinárodní ochranu žádá Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

kvůli legalizaci pobytu v České republice, neboť zde má rodinu, a kvůli tomu, že se pro svou drogovou kriminální minulostí obává stíhání nebo trestu ve Vietnamu. Podle žalovaného rodinné vazby v České republice nejsou důvodem pro udělení azylu. K obavě z následků předchozího odsouzení v České republice při návratu do Vietnamu žalovaný uvedl, že žalobce páchal trestnou činnost pod identitou svého bratra. Ten neměl ve Vietnamu kvůli žalobcově trestné činnosti žádné potíže. Podle informací shromážděných v průběhu správního řízení vietnamská justice pracuje se zásadou *ne bis in idem* a během trestního řízení k ní přihlíží. Nelze vyloučit, že v případě zásadního nepoměru mezi možnou trestní sazbou ve Vietnamu a nižším trestem uloženým v zahraničí bude místní prokuratura požadovat dodatečný trest ve Vietnamu. Zastupitelskému úřadu České republiky ani po konzultaci se zastupitelskými úřady dalších členských států Evropské unie ale nebyl takový případ znám. Podle zkušeností ostatních členských států nemají vietnamské úřady zájem se osobami odsouzenými v zahraničí zabývat. Výjimku představují osoby, které mají ve Vietnamu předchozí kriminální minulost, zejména spáchaly-li trestný čin, za který nemohly být z důvodu odjezdu do zahraničí stíhány. V takovém případě dojde pravděpodobně ihned po návratu dané osoby do Vietnamu k zahájení, resp. pokračování trestního řízení. Toto ovšem není žalobcův případ. Žalobce před odjezdem z Vietnamu nepáchal trestnou činnost.

12. K otázce humanitárního azylu žalovaný přihlédl k žalobcově rodinné, sociální a ekonomické situaci, k jeho věku i zdravotnímu stavu. Žalovaný připomněl, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a je udělován pouze za výjimečných okolností v případech, kdy by bylo „nehumánní“ azyl neudělit. Žalovaný nepovažoval žalobcovu situaci (rodinné příslušníky na území České republiky) za případ hodný zvláštního zřetele.
13. Žalovaný se konečně zabýval důvody pro udělení doplňkové ochrany. Podle žalovaného při návratu do země původu žalobci nehrozila vážná újma. U žalobce ani nebyly dány důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny. Žalovaný tak žalobci neudělil žádnou z forem mezinárodní ochrany.

IV. Posouzení žaloby

14. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
15. Soud na den 23. 5. 2025 nařídil jednání, neboť žalobcův zástupce na tomto postupu trval. Podáním ze dne 21. 5. 2025 se však žalobcův zástupce z jednání omluvil s tím, že již netrvá na nařízení jednání. Soud proto v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez jednání. S tímto postupem již dříve souhlasil i žalovaný.
16. Soud neshledal, že by po vydání napadeného rozhodnutí nastaly nové důležité skutečnosti, které by se vztahovaly k možnému pronásledování nebo hrozbě vážné újmy a jež by byl soud povinen zohlednit nad rámec uplatněných žalobních bodů (§ 32 odst. 9 věta první zákona o azylu). Proto žalobu posoudil v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích uplatněných žalobních bodů.
17. Soud předně uvádí, že žaloba je koncipovaná především jako souhrn citací judikatury, ke konkrétním pochybením žalovaného v kontextu žalobcova azylového příběhu se ovšem podrobněji nevyjadřuje. Míra precizace žalobních bodů přitom do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej; není namístě, aby soud za žalobce

spekulativně domýšlel další argumenty (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78).

18. Žalobce žalovanému vytknul, že neudělení národního humanitárního azylu neodůvodnil dostatečně.
19. Podle § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl z humanitárního důvodu.
20. K institutu národního humanitárního azylu NSS setrvale judikuje, že jeho smysl „lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně, nehumánní azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly“ (srov. rozsudky NSS ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, a ze dne 21. 3. 2018, č. j. 6 Azs 6/2018-33, či usnesení NSS ze dne 19. 11. 2020, č. j. 6 Azs 179/2020-32).
21. Jak žalobce sám připomenul v žalobě, konečné posouzení je otázkou správního uvážení žalovaného. Správní uvážení podléhá omezenému soudnímu přezkumu. Podle § 78 odst. 1 věty druhé s. ř. s. soud přezkoumává, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo je nezneužil. Podle rozsudku NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48 „správní rozhodnutí pak podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry.“
22. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že se v souvislosti s národním humanitárním azylem zabýval zejména žalobcovou rodinnou, sociální a ekonomickou situací. Přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Žalobce je dospělý, svéprávný, zdravý a práceschopný. S odkazem na rozsudek NSS ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, a usnesení NSS ze dne 28. 4. 2011, č. j. 1 Azs 5/2011-36, žalovaný nepovažoval existenci příbuzenských vazeb na území České republiky za případ hodný zvláštního zřetele. Žalobcovu situaci nepovažoval za nijak mimořádnou, označil ji za spíše běžný případ. Žalovaný připomněl, že humanitární azyl neslouží ke zřízení pobytového povolení. K tomu je primárně určen zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
23. Z napadeného rozhodnutí je dostatečně patrné, že „pouze“ to, že má žalobce na území České republiky rodinu, žalovaný nepovažoval za důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Soud poukazuje též na usnesení ze dne 2. 7. 2020, č. j. 4 Azs 40/2020-45, kde NSS konstatoval, že „[b]ěžně uváděné rodinné důvody přitom k udělení humanitárního azylu nepostačují“. Proti těmto závěrům se žalobce v žalobě nijak konkrétně nevymezil. Připomněl, že má v České republice rodinu, především manželku a tři nezletilé děti. Tyto okolnosti ale byly žalovanému známy již v průběhu správního řízení (z pohovoru a žalobcem doložených dokumentů). Při hodnocení důvodů pro udělení humanitárního azylu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

je žalovaný zohlednil, byť v části napadeného rozhodnutí, v níž posuzoval udělení humanitárního azylu, obecně hovořil o přihlédnutí k „rodinné situaci“ a rodinné vazby podrobněji nerozebíral. Žalobce však v žalobě nepoukázal na žádné logické chyby v úvahách žalovaného nebo na důležité skutečnosti, které měl žalovaný opomenout. Žalobce v žalobě pouze rozvedl, že o děti pečuje a vodí je do školy, zatímco manželka se stará o obživu. Participaci rodiče na péči o děti soud podobně jako žalovaný nepovažuje za mimořádný jev. Soud proto shrnuje, že žalovaný při posuzování důvodů pro udělení humanitárního azylu v žalobcově případě z mezí správního uvážení nevybočil ani je nezneužil.

24. Dále podle žalobce žalovaný nezvážil rozpor s mezinárodními závazky v případě žalobcova vycestování, a to zejména se závazkem respektovat soukromý a rodinný život (čl. 8 EÚLP). Tento rozpor měl v žalobcově případě odůvodňovat udělení doplňkové ochrany.
25. Doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, hrozilo-li by mu ve státě původu nebezpečí vážné újmy. Za nebezpečí vážné újmy se podle § 14a odst. 2 považuje
 - a) trest smrti nebo poprava,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.
26. Žalobce v části II.a žaloby poukázal na § 14a odst. d) zákona o azylu, podle něhož se za vážnou újmu považovala také situace, kdy by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Jak uvedl již žalovaný ve vyjádření k žalobě, tento důvod pro udělení doplňkové ochrany byl ze zákona o azylu vypuštěn zákonem č. 173/2023 Sb., a to s účinností od 1. 7. 2023. Podle důvodové zprávy k posledně zmíněnému zákonu bylo ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu reziduem právní úpravy z doby před vstupem České republiky do Evropské unie a nebylo kompatibilní se směrnicí Evropského Parlamentu a Rady 2011/95/EU o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany („kvalifikační směrnice“). Důvodová zpráva dále uvádí, že v případě hrozícího porušení mezinárodních závazků České republiky, jiných, než které plynou z institutu mezinárodní ochrany, pokud by takové vyplynulo u konkrétního cizince, je možné využít institutů zákona o pobytu cizinců. Pokud nebude možné využít jiné instituty zákona o pobytu cizinců, udělí ministerstvo vnitra cizinci vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území.
27. V době, kdy žalobce požádal o mezinárodní ochranu a kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, tak již platná a účinná právní úprava neobsahovala ustanovení, jehož se v žalobě dovolává. Kromě toho lze v žalobcově typové situaci – kdy má žadatel o mezinárodní ochranu v České republice rodinné vazby a vycestováním cizince by mohlo dojít k zásahu do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 EÚLP – poukázat na usnesení ze dne 15. 2. 2024, č. j. 7 Azs 186/2022-48, č. 4589/2024 Sb. NSS, v němž se rozšířený senát zabýval výkladem § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, ve znění do 30. 6. 2023. Mezinárodní ochrana má ze své podstaty chránit žadatele před nelidským či ponižujícím zacházením a újmou *v zemi jeho původu*. Doplňková ochrana proto míří na tzv. extrateritoriální situace, tj. na ochranu před újmou hrozící ve státě původu a následným pobytem v takovém státě, nikoli před újmou hrozící v hostitelském státě. Ochrana před Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

vycestováním jako takovým, s ohledem na právem chráněné vazby cizince v České republice a možné negativní důsledky jejich narušení, je poskytována až v řízeních o uložení povinnosti vycestovat a v řízeních o vyhoštění. V řízení o vyhoštění je ostatně Česká republika povinná, v souladu s judikaturou ESLP, zkoumat, zda by vyhoštění nebylo v rozporu s některými ze základních práv zaručených EÚLP (body 43 a 58 usnesení rozšířeného senátu).

28. Žalobce dále odkázal na rozsudek ze dne 18. 1. 2024, č. j. 57 Az 8/2023-29, v němž Krajský soud v Praze zrušil rozhodnutí žalovaného, jelikož se žalovaný nedostatečně zabýval tím, zda zásah do soukromého a rodinného života žadatele o mezinárodní ochranu nemůže být dostatečným důvodem pro udělení doplňkové ochrany. Zaprvé, v tomto rozsudku soud vycházel z již zrušeného § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, který není pro nyní projednávanou věc relevantní (soud vychází z právního stavu ke dni rozhodování správního orgánu – § 75 odst. 1 s. ř. s.). Zadruhé, žalobce přehlíží, že tento rozsudek byl zrušen rozsudkem NSS ze dne 23. 8. 2024, č. j. 4 Azs 20/2024-17. V něm NSS odkázal na závěry usnesení rozšířeného senátu č. j. 7 Azs 186/2022-48. Podle NSS žalovaný nebyl při posuzování splnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany povinen v souvislosti s porušením čl. 8 EÚLP bez vazby na stát původu zkoumat cizincovy sociální a rodinné vazby na území České republiky, jejich pevnost a dopady vycestování na tyto vazby. Nedostatek těchto zjištění a jejich zdůvodnění, které Krajský soud v Praze žalovanému vytкнуł, tudíž neměly za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného. V dalším řízení Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 10. 10. 2024, č. j. 57 Az 8/2023-66, žalobu tehdejšího žalobce zamítnul. Kasační stížnost proti poslední zmíněnému rozsudku NSS usnesením ze dne 30. 1. 2025, č. j. 4 Azs 243/2024-30, odmítnul pro nepřijatelnost.
29. Žalobní námitky týkající se toho, že žalovaný měl podrobněji zkoumat, zda žalobcovy rodinné vazby k České republice neodůvodňují udělení doplňkové ochrany, nejsou důvodné. K takovému posuzování žalovaný nebyl povinen (a v kontextu důvodů pro udělení doplňkové ochrany v zásadě ani oprávněn).

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

30. Soud uzavírá, že neshledal žalobní námitky důvodnými a nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti, proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
31. O náhradě nákladů soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Nejvyšší správní soud však kasační stížnost odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 22. května 2025

JUDr. Jan Peroutka v. r.
samosoudce